

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ

Τοῦ κ. Νικ. Ἰω. Σωτηροπούλου, Θεολόγου-Φιλολόγου

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ἄρθρο γράφεται γιὰ τοὺς αἰρετικούς γενικῶς, καὶ γιὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς εἰδικῶς. Οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ ὄπαδοὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶνε οἱ χειρότεροι ἀποστάτες ἀπὸ τὴν Πίστι τοῦ Χριστοῦ, διότι ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν εἶνε μία μόνον αἵρεσι, ἀλλ' εἶνε παναίρεσι, προχωρεῖ δὲ πέρα ἀπὸ τὶς αἱρέσεις καὶ γίνεται καὶ πανθηρσκειά. Ἀρχιοικουμενιστῆς μὲ πολὺ μεγάλη ράσα δήλωσε ὅτι καὶ οἱ ἄλλες Θρησκείες εἶνε σεβαστὲς καὶ σεβάσμιες καὶ δρόμοι σωτηρίας!

Θέμα τοῦ παρόντος ἄρθρου εἶνε τὸ πῶς ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ Εὐαγγέλιο, χαρακτηρίζει τοὺς αἰρετικούς, πολὺ δὲ μᾶλλον τοὺς παναιρετικούς καὶ πανθηρσκειακοὺς Οἰκουμενιστὰς.

Ἄν οἱ Οἰκουμενισταὶ ἔχουν τὴν αἴσθησι, μᾶλλον ψευδαίσθησι, ὅτι πιστεύουν στὴν Καινὴ Διαθήκη, ἄς διαβάσουν τὸ ἄρθρο, γιὰ νὰ ἴδουν πόσο πλανῶνται, καὶ μὲ πόσους καὶ πόσο βαρεῖς χαρακτηρισμοὺς τοὺς χαρακτηρίζει τὸ θεόπνευστο κείμενο, καὶ ἄς ἀνησυχῆσουν γιὰ τὴ σωτηρία τους μὲ τὴ μεγαλύτερη ὄλων τῶν ἀνησυχιῶν, καὶ ἄς ἀλλάξουν φρονήματα, ἄς γίνουν ὄντως πιστοί, γιὰ νὰ τύχουν ἐλέους καὶ σωτηρίας παρὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Πίστεως, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Στὴν ἀρχὴ τῆς δημοσίας δράσεώς του ὁ Χριστὸς κήρυξε· «Μετανοεῖτε

καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ» (Μάρκ.α΄ 15). Καὶ πρὸς τὸ τέλος, μετὰ τὴν Ἀνάστασί Του, εἶπε στοὺς μαθητάς Του· «Κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται» (Μάρκ. ιστ΄ 15-16).

Ἡ πίστι στὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ σώζει, ἡ ἀπιστία καταδικάζει. Ἡ αἵρεσι εἶνε «ἕτερον εὐαγγέλιον», διαστροφή τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ (Γαλ.α΄ 6, 7) καὶ δὲν σώζει, ἀλλὰ καταδικάζει. Οἱ διδάσκοντες κάτι διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον, ἀπὸ τὴν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ἀναθεματίζονται (Γαλ. α΄ 8-9). Ἄν οἱ Οἰκουμενισταὶ εἶνε ἐνσυνειδήτως ἄπιστοι, ἂν, μὲ ἄλλες λέξεις, δὲν πιστεύουν στὸ Χριστὸ καὶ στὸ Εὐαγγέλιον, δὲν χρειάζεται νὰ διαβάσουν τὸ παρὸν ἄρθρον. Ἄς τὸ διαβάσουν ὅμως οἱ πιστοί, γιὰ νὰ αἰσθανθοῦν πόσο τρομερὸ καὶ βδελυκτὸ εἶνε τὸ φαινόμενο τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ ὀνομάζεται Οἰκουμενισμός, καὶ νὰ τηροῦν ἀποστάσεις ἀπὸ τοὺς χειροτέρους ἀποστάτες ἀπὸ τὴν Πίστι, τοὺς Οἰκουμενιστάς, καὶ νὰ τοὺς ἐλέγχουν καὶ νὰ διαμαρτύρωνται κατ' αὐτῶν, μάλιστα ἂν αὐτοὶ κατέχουν ἐκκλησιαστικὰς θέσεις ἢ ἔχουν θεολογικοὺς τίτλους. Εἶνε ἔλλειψι στοιχειώδους τιμιότητος νὰ παρουσιάζωνται Οἰκουμενισταὶ ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας ἢ τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας.

Ὁ Χριστὸς εἶπε στοὺς ἰδικούς του· «Προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες» (Ματθ. ζ΄ 15). Συμφώνως πρὸς αὐτὸ τὸ λόγο οἱ αἰρετικοὶ χαρακτηρίζονται «ψευδοπροφήται». Στὴν Ἁγία Γραφή «προφήται» μὲ τὴν ἀληθινὴ ἔννοια τῆς λέξεως εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι διδάσκουν μὲ ἔμπνευσι τοῦ Θεοῦ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Οἱ δὲ αἰρετικοὶ χαρακτηρίζονται «ψευδοπροφήται», διότι δὲν διδάσκουν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἰδικὰ τοὺς λόγια, ἢ μᾶλλον λόγια τοῦ Διαβόλου, καὶ ἰσχυρίζονται ψευδῶς ὅτι διδάσκουν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Οἱ αἰρετικοὶ χαρακτηρίζονται ἐπίσης «λύκοι ἄρπαγες» «ἐν ἐνδύμασι προβάτων». Ἀπ' ἔξω ἐμφανίζονται ὡς πρόβατα, φρόνιμοι, γλυκεῖς καὶ μελιστάλακτοι. Καὶ ἀπὸ μέσα εἶνε αἰμοβόροι λύκοι, ἔτοιμοι ν' ἀρπάξουν καὶ νὰ κατασπαράξουν τὰ λογικὰ πρόβατα τῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς ἐφιστᾷ τὴν προσοχή μας νὰ φυλασσώμεθα ἀπὸ τοὺς ψευδοπροφήτες καὶ προβατοσχήμους λύκους, οἱ ὁποῖοι στὸν ἐπόμενο στίχ. 16 χαρακτηρίζονται «ἄκανθαι» καὶ «τρίβολοι», ἀγκάθια καὶ τριβόλια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν περιμένουμε ἐκλεκτοὺς καρπούς.

Στὸ Ματθ. κδ΄ 11 ὁ Χριστὸς προλέγει ὅτι θὰ ἐμφανισθοῦν «πολλοὶ ψευδοπροφήται», καὶ ὅτι «πλανήσουσι πολλούς». Καὶ στὸ Ματθ. κδ΄ 24 λέγει ὅτι θὰ ἐμφανισθοῦν «ψευδοπροφήται», οἱ ὁποῖοι θὰ κάνουν «σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς» (Βλέπε καὶ Μάρκ. ιγ΄ 22).

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στὸ Β΄ Πέτρ. β΄ 1-2 γράφει· «Ἐγένοντο δὲ

καὶ ψευδοπροφητῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἰρέσεις ἀπωλείας». Ἐδῶ προλέγεται ἡ ἐμφάνισι αἰρετικῶν, οἱ ὅποιοι χαρακτηρίζονται «ψευδοδιδάσκαλοι» συνωνύμως πρὸς τὸ «ψευδοπροφητῆται». Οἱ δὲ αἰρέσεις τους χαρακτηρίζονται «αἰρέσεις ἀπωλείας». Οἱ αἰρέσεις ὀδηγοῦν σὲ ἀπώλεια, καταστροφή, κόλασι. Ὁ δὲ Ἀπόστολος Ἰωάννης στὸ Α΄ Ἰωάν. δ΄ 1 γράφει, ὅτι «πολλοὶ ψευδοπροφητῆται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον».

Καὶ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη λοιπὸν οἱ αἰρετικοὶ χαρακτηρίζονται «ψευδοπροφητῆται». Στὴν Ἀποκάλυψι ἀναφέρεται «ὁ ψευδοπροφήτης» (Ἀποκ. ιστ΄ 13, ιθ΄ 20, κ΄ 10), ὁ ὑπάσπιστῆς τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ ὅποιος περιγράφεται ὡς «θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς», ἔχει «κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ» καὶ ὁμιλεῖ «ὡς δράκων» (Ἀποκ. ιγ΄ 11). Θεωροῦμε εὐστοχη τὴν ἐρμηνεία, ὅτι μὲ τὸ χαρακτηρισμὸ «ὁ ψευδοπροφήτης», ἐνάρθρως, ὁ κατ' ἐξοχὴν ψευδοπροφήτης, χαρακτηρίζεται ὁ μεγαλύτερος τῶν αἰρεσιάρχων, ὁ Πάπας. Τὰ δύο κέρατά του σημαίνουν τὶς δύο ἐξουσίες του, τὴ θρησκευτικὴ καὶ τὴν πολιτικὴ. Καὶ ἡ ὁμοιότης του πρὸς τὸ ἀρνίον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν δράκοντα, σημαίνει τὴ μεγάλη ὑποκρισία του. Φαίνεται ὡς χριστιανὸς ἡγέτης, ἀλλ' εἶνε σατανικὸς. Στὶς ἡμέρες μας ὁ Πάπας συγκαλεῖ συνέδρια ὄχι μόνο διαχριστιανικὰ καὶ παναιρετικά, ἀλλὰ καὶ διαθρησκειακὰ καὶ σατανιστικά, καὶ συμπροσεύχονται γιὰ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου! Συμμετέχουν δὲ σὲ τέτοια συνέδρια καὶ λεγόμενοι Ὁρθόδοξοι! Ὁ δὲ Πάπας, ἀφοῦ καὶ συγκαλεῖ τὰ συνέδρια καὶ κατέχει τὴν πρώτη θέσι σ' αὐτά, ἤδη ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους Οἰκουμενιστὰς ὡς ἔχων τὸ περιβόητο πρωτεῖο, καίτοι στὴν πραγματικότητα, ἀφοῦ εἶνε αἰρετικὸς, δὲν ἔχει ἱερωσύνη, δὲν εἶνε ἐπίσκοπος.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου «ὁ ψευδοπροφήτης», ὁ Πάπας, ἐπειδὴ ὁ Ἀντίχριστος θὰ εἶνε ἰσχυρότερος ἀπ' αὐτὸν καὶ δὲν θὰ δύναται νὰ διεκδικήσῃ πρωτεῖο, κοσμικῶς καὶ διπλωματικῶς σκεπτόμενος θὰ γίνῃ ὑπάσπιστῆς τοῦ Ἀντιχρίστου, γιὰ νὰ ἔχη τὰ δευτερεῖα τῆς ἐξουσίας. Νὰ τὸν χαίρωνται οἱ Οἰκουμενισταί, οἱ σφόδρα φιλοπαπικοί.

Ὁμοίως πρὸς τὸ Χριστὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος χαρακτήρισε τοὺς αἰρετικοὺς «λύκους βαρεῖς μὴ φειδομένους τοῦ ποιμνίου» λύκους φοβερούς, ποὺ δὲν λυποῦνται τὸ ποῖμνιο. Προφήτευσεν δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ τοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας θὰ προέλθουν αἰρετικοί, τοὺς ὁποίους ἐπίσης χαρακτήρισε «ἄνδρας λαλοῦντας διεστραμμένα» (Πράξ. κ΄ 29, 30). Ἀνέφερε δὲ καὶ πρόρρησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γιὰ τὴν ἐμφάνισι ἀποστατῶν ἀπὸ τὴν Πίστι, τῶν γνωστῶν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν αἰρετικῶν Ἐγκρατιτῶν. Οἱ διδάσκαλοι τῆς αἰρέσεως αὐτῆς ἐμπόδιζαν τὸ γάμο καὶ κήρυτταν ἀποχὴ ἀπὸ τροφῆς ὡς δῆθεν ἀκάθαρτα πράγματα. Χαρακτηρίζονται δὲ «πνεύματα πλάνα» μὲ δαιμονικὰς διδασκαλίας, «ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγοι» καὶ

«κεκαυτηριασμένοι τὴν ἰδίαν συνείδησιν» (Α΄ Τιμ. δ΄ 1-3).

Ὁ ἀδελφόθεος Ἰούδας στὴν Καθολικὴ Ἐπιστολὴ του, τὸ δυνατώτερο ἀντιαιρετικὸ κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης, αἰρετικοὺς τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς, τοὺς Νικολαίτες, χαρακτηρίζει μὲ τοὺς ἐξῆς ἐκτὸς ἄλλων χαρακτηρισμοὺς: «Σπιλάδες», δηλαδὴ κηλίδες, δημωδῶς λέρες· «ἐαυτοὺς ποιμαίνοντες», ἰδιοτελεῖς, ποὺ βόσκουν καὶ τρέφουν τοὺς ἐαυτοὺς των· «νεφέλαι ἄνυδροι ὑπὸ ἀνέμων παραφερόμεναι», σύννεφα ἄνυδρα, ποὺ παρασύρονται ἀπὸ τοὺς ἀνέμους· «δένδρα φθινοπωρινά, ἄκαρπα, δις ἀποθανόντα, ἐκριζωθέντα», δένδρα φθινοπωρινά, χωρὶς καρπούς, δύο φορές ξεραμμένα, ξερριζωμένα· «κύματα ἄγρια θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τὰς ἐαυτῶν αἰσχύνας», κύματα ἄγρια τῆς θάλασσας, ποὺ ἀφρίζουν καὶ φέρουν στὴν ἐπιφάνεια τὶς ἀσχημίες τους· «ἀστέρες πλανῆται, οἷς ὁ ζόφος τοῦ σκότους εἰς τὸν αἰῶνα τετήρηται», ἄστρα σκοτεινά, στὰ ὁποῖα τὸ βαθὺ σκοτάδι διατηρεῖται παντοτινὸ (Ἰούδ. 12-13)· «ἐμπαῖκται κατὰ τὰς ἐαυτῶν ἐπιθυμίας πορευόμενοι τῶν ἀσεβειῶν», ἐμπαῖκτες βαδίζοντες συμφώνως μὲ τὶς ἀσεβεῖς ἐπιθυμίες τους· «ἀποδιορίζοντες», διακρίνοντες τοὺς ἐαυτοὺς των ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ παρουσιαζόμενοι ὡς ἀνώτεροι· «ψυχικοί, Πνεῦμα μὴ ἔχοντες», ἄνθρωποι ποὺ κυριαρχοῦνται ἀπὸ φυσικὰ ἔνστικτα, ποὺ στεροῦνται Πνεύματος Ἁγίου (Ἰούδ. 18-19).

Δύο ἀκόμη χαρακτηρισμοὶ τῶν αἰρετικῶν, φοβερώτεροι τῶν προηγουμένων. «Κατάρας τέκνα!», λέγει μὲ πολὺ μεγάλη ἔμφασι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος. Καταραμένοι ἄνθρωποι! (Β΄ Πέτρ. β΄ 14). Καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης λέγει, «Ἦκούσατε ὅτι ὁ Ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασι». Ἀκούσατε ὅτι ὁ Ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ τώρα πολλοὶ ἀντίχριστοι ἔχουν ἔλθει (Α΄ Ἰωάν. β΄ 18). Ὁ ἀναμενόμενος Ἀντίχριστος εἶνε ὁ χειρότερος καὶ ὁ ἀπαισιώτερος ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Μὲ τὸ ὄνομα δὲ ἐκείνου ὁ Ἀπόστολος ὀνομάζει τοὺς αἰρετικοὺς τῆς ἐποχῆς του, καὶ ὅλων βεβαίως τῶν ἐποχῶν. Καὶ «ἀντίχριστοι» λοιπὸν χαρακτηρίζονται οἱ αἰρετικοί. Naί, ἀντίχριστοι, διότι φρονοῦν καὶ πράττουν ἀντίθετα πρὸς τὸ Χριστό, καὶ προετοιμάζουν τὸ ἔδαφος γιὰ τὸν κατ' ἐξοχὴν Ἀντίχριστο. Γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἡ Καινὴ Διαθήκη ἐκφράζεται μὲ συμπάθεια.

Ἀλλὰ γιὰ τοὺς αἰρετικοὺς ἐκφράζεται μὲ τὰ φοβερώτερα λόγια, λόγια θεόπνευστα καὶ ἀρμόζοντα σ' αὐτοὺς, καὶ μάλιστα στοὺς παναιρετικοὺς καὶ πανθηρσκειακοὺς Οἰκουμενιστάς. Δὲν φοβοῦνται αὐτοὶ ἀπὸ τὰ φοβερά καὶ θεόπνευστα λόγια, ἔστω καὶ ἂν φοροῦν μεγάλα ράσα καὶ ἐγκόλπια καὶ ἔχουν τὶς μεγαλύτερες εὐθύνες; Οἱ πιστοί, οἱ συνειδητοὶ χριστιανοὶ φοβοῦνται καὶ ἀγωνίζονται καὶ θὰ ἀγωνίζωνται μέχρι τέλος γιὰ «τὴν ἅπαξ παραδοθεῖσαν τοῖς ἁγίοις πίστιν» (Ἰούδ. 3). Εἶνε βεβαίως πάντοτε ὀλίγοι οἱ ἀγωνισταί, ἀλλὰ τελικῶς αὐτοὶ νικοῦν, διότι Ἀρχηγός τους εἶνε ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος διακήρυξε· «Ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰωάν. ιστ΄ 33). Ἡ

Ἱστορία ἀποδεικνύει τοῦ λόγου τὸ ἀληθές. Παρὰ τὸ πλῆθος τῶν αἰρέσεων καὶ τὴν ὄλη πολεμικὴ τοῦ Σατανᾶ, τοῦ μεγάλου ἐχθροῦ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὀρθὴ πίστι ἔφθασε μέχρι σήμερα. Καὶ θὰ φθάσῃ μέχρι τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου. Διότι αὐτὴ εἶνε ἡ θέλησι τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν πιστῶν.

Ορθόδοξος Τύπος, 13/01/2012